

der burde være Rusland. Litauen røg i 1795 ind i det russiske rige, for Estlands og Letlands vedkommende var det vist omkring 1712. Det er der mange russere der ikke kan forstå.

Vi har arbejdet for og hele tiden støttet den baltiske befrielse. Jeg husker stadig væk i 1990, hvor socialdemokratiske politikere gik imod den baltiske befrielsesbevægelse, for de sagde, at balterne ikke måtte tage deres egen frihed. Det var vi mange der sagde, at den skulle de tage, hvis de kunne. Der tog Socialdemokraterne også fejl. Som hr. Søren Krarup jo har gjort opmærksom på, så tager venstrefløjens altid fejl i udenrigspolitik, hvis den kan komme af sted med det.

Det gjorde den også i forbindelse med Baltikum, for der var ingen støtte til Baltikum fra Socialdemokratiets side i 1989 og 1990. Tværtimod advarede deres ordførere Baltikum mod at tage deres frihed. Nu er de så kommet ud, og det er der mange russere der lige så lidt som nogle socialdemokrater kunne forstå.

Det, der så sker, er, at Rusland skal vænne sig til, at de ikke længere dominerer. Hvad sker der så? En såret bjørn. Vi udvider EU med de lande, vi udvider NATO med de Warszawapagtlande, som russerne ikke kan forstå vil være med, og som pludselig går over i NATO. Den situation må vi også være klar over er i Rusland.

Skal vi puste til revanchistiske kræfter, til nationalistiske kræfter, til kommunistiske kræfter? Nej, vi skal ej. Altså må vi sige: Vi må have forståelse for, at vi selvfølgelig skal opretholde dialogen med den russiske præsident, der ønsker en tilnærmelse til Vesten og accepterer EU's og NATO's udvidelse, som han jo ikke accepterede for 1 år siden og for 2 år siden. Det er ikke at bukke og skrabe, det er at prøve at tænke sig om.

Det, jeg vil sige, er: Samtidig med, at vi har prøvet at løfte de tidligere besatte eller indlemmede lande ind i den vestlige sammenhæng, må vi sørge for, at der er ro i forbindelse med det europæisk-russiske forhold. Alt andet ville jo være tåbeligt.

Det, vi så gør, er altså, at vi viser forståelse for det, samtidig med at vi i forbindelse med Tjetjenien fastholder, at disse menneskerettighedskrænkelser skal for domstolene – de er altså også begyndt at komme for domstolene – og at der skal en politisk løsning til. Den erkendelse er i hvert fald den, der er, for de fremlægger jo et forfatningsforslag.

Der er ingen, der skal presse Venstre og De Konservative og Dansk Folkeparti, regeringen, til stå her og forsvare Putins krigsførelse i Tjetjenien. Den er vi jo enige om at være imod, også menneskerettighedskrænkelserne. Men så skal man altså også tænke sig om og sige: Hvad er det så for midler, man vil bruge, som vi ikke har brugt? Der mangler jeg svar fra hr. Søren Søndergaard. Det kommer jo nok om et øjeblik.

For hvad er det, der er mere konkret? En militær indsats? For den humanitære indsats leverer vi jo. Den politiske indsats leverer vi jo. Men jeg går da ikke ud fra, at hr. Søren Søndergaard forestiller sig sådan noget. Men så forestiller han sig jo altså ikke, hvis han ikke forestiller sig sådan noget, andet end det, vi gør.

Jeg er enig med hr. Holger K. Nielsen – derfor er det lidt tosset, at man har fået en sådan afsporet debat, som man har fået i dag – i en af hans gode bemærkninger. Det er jo også derfor, at vi undsiger den russiske behandling af tjetjernerne og den russiske krigsførelse og de russiske overgreb mod civilbefolkningen.

Jeg læste op for udenrigsminister Ivanov den 17. oktober fra Moscow Times, som jeg havde læst på hotellet om morgenen, og det var en beskrivelse af russiske overgreb mod civilbefolkningen. Det fik han direkte forelagt på mødet, for det er præcis rigtigt, som hr. Holger K. Nielsen siger, at jo flere overgreb af den slags, jo flere antirussiske følelser rejser man, og jo mere sympati for fundamentalismen som modvægten til den russiske krigsførelse rejser man. Så man skaber selv på den måde de djævle, man ellers ville bekæmpe. Det er der ikke tvivl om. Det er jo også derfor, vi hele tiden siger til dem: Det er den forkerte vej, der er kun en politisk løsning.

Vi følte os ikke tvunget til at flytte det til Bruxelles, vi brugte bare vore hoveder. Det er den danske regering da også blevet rost for i den almindelige offentlighed og i det øvrige Europa. For hvad var formålet med topmødet? Det var jo at få sikret, at vi fortsætter med at udvikle forholdet mellem EU og Rusland. At vi sikrer, at den følsomhed omkring udvidelsen af NATO og EU, som stod foran os i november og december, ikke kom i søgæng. At vi sikrede, at vi kunne fastholde kritikken af krigsførelsen i Tjetjenien, som jo var aftalt den 17. oktober. Det sikrede vi jo ved at flytte topmødet.

Havde vi fastholdt det her, var det, jeg forudså – for russerne bad mig ikke flytte topmødet, det var mig, der flyttede topmødet – at Putin også ville blive væk fra topmødet, for det ville se